

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Garncarz

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2020 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa J. S.

przeciwko (...) we W.

o wynagrodzenie, ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) we W. na rzecz powódki J. S. kwotę 1.155,39 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt pięć złotych 39/100) brutto wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od:

- kwoty 157,41 zł od dnia 26.05.2017 r. do dnia zapłaty
 - kwoty 157,41 zł od dnia 26.06.2017 r. do dnia zapłaty
 - kwoty 157,41 zł od dnia 26.07.2017 r. do dnia zapłaty
 - kwoty 157,41 zł od dnia 25.08.2017 r. do dnia zapłaty
 - kwoty 314,82 zł od dnia 05.09.2017 r. do dnia zapłaty
 - kwoty 157,41 zł od dnia 06.10.2017 r. do dnia zapłaty
 - kwoty 53,52 zł od dnia 08.02.2018 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. nie obciąża powódki kosztami postępowania;

IV. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa;

V. nadaje wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Pozwem z 25 października 2017 r. (data prezentaty k. 2), powódka J. S. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) we W. kwoty 1.101,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od następujących kwot:

- 157,30 zł od 26 maja 2017 r. (wyrównanie wynagrodzenia za maj 2017 r.),
- 157,30 zł od 26 czerwca 2017 r. (wyrównanie wynagrodzenia za czerwiec 2017 r.),

- 157,30 zł od 26 lipca 2017 r. (wyrównanie wynagrodzenia za lipiec 2017 r.),
- 157,30 zł od 26 sierpnia 2017 r. (wyrównanie wynagrodzenia za sierpień 2017 r.),
- 314,60 zł od 5 września 2017 r. (wyrównanie odprawy pieniężnej),
- 157,30 zł od 6 października 2017 r. (wyrównanie odprawy pieniężnej),

a także wypłaty 13-stej pensji z uwzględnieniem wysokości wynagrodzenia określonego w porozumieniu.

W piśmie z dnia 22 listopada 2017 roku (k. 12) powódka sprecyzowała, że domaga się zasądzenia kwoty 1.101,10 złotych, tj. kwot po 157,30 złotych za każdy miesiąc w okresie od maja do sierpnia 2017 roku wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi każdorazowo od 26 dnia miesiąca do dnia zapłaty, a nadto odprawy pieniężnej za dwa miesiące w wysokości 314,60 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 września 2017 roku do dnia zapłaty oraz odprawy pieniężnej za jeden miesiąc w wysokości 157,30 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 października 2017 roku do dnia zapłaty. W odniesieniu do tzw. trzynastej pensji powódka wskazała, że świadczenie to winno zostać wypłacone w terminie do końca lutego 2018 roku, wobec czego powódka nie jest w stanie wskazać wysokości żądanej kwoty.

Precyzując ostatecznie swoje żądanie (k. 85, 88-89, 92), powódka domagała się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 629,64 złotych tytułem wynagrodzenia zasadniczego wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi: od kwoty 157,41 złotych od dnia 26 maja 2017 roku do dnia zapłaty, od kwoty 157,41 złotych od dnia 26 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty, od kwoty 157,41 złotych od dnia 26 lipca 2017 roku do dnia zapłaty i od kwoty 157,41 złotych od dnia 26 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty, kwoty 427,23 złotych tytułem odprawy z tytułu zwolnienia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi: od kwoty 314,82 złotych od dnia 5 września 2017 roku do dnia zapłaty i od kwoty 157,41 złotych od dnia 6 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 53,52 złotych tytułem dodatkowego wynagrodzenia (tzw. trzynastej pensji) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 8 lutego 2018 roku do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie swego żądania powódka podała, że w maju 2017 roku w Izbie Administracji Skarbowej we W. dokonano podwyżki wynagrodzenia zasadniczego do wysokości nie mniejszej niż 3.000 złotych brutto dla członków Korpusu Służby Cywilnej. Powódka nie otrzymała podwyżki wobec czego zwróciła się do dyrektora (...) o jej przyznanie oraz o wyrównanie wynagrodzenia, począwszy od maja 2017 roku. Powódka otrzymała w tym zakresie decyzję odmowną, która w jej ocenie jest bezzasadna.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) we W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, wskazując w uzasadnieniu, że opisywana przez powódkę podwyżka wynagrodzeń wynikała z reformy wprowadzającej Krajową Administrację Skarbową. Zgodnie z nowymi przepisami dyrektorzy właściwych jednostek mieli złożyć pracownikom oraz funkcjonariuszom pisemną propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby w terminie do dnia 31 maja 2017 roku. W przypadku osób, które nie otrzymały propozycji nowych warunków dotychczasowe stosunki pracy ulegały wygaśnięciu z mocy prawa z dniem 31 sierpnia 2017 roku. Pozwana podniosła, że powódka nie otrzymała nowych warunków zatrudnienia. Ponadto, w ocenie pozwanej podwyżka wynikająca z porozumienia dotyczy wyłącznie osób, którym przedstawiono nowe warunki pracy lub służby, a zatem nie obejmuje powódki J. S..

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka J. S. w okresie od 14 września 2009 r. do 31 marca 2015 r. była zatrudniona w Urzędzie Skarbowym W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku starszego referenta.

Z dniem 1 kwietnia 2015 r. w związku ze zmianą na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy z 15 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz niektórych innych ustaw, z dniem 1 kwietnia 2015 r., powódka stała się pracownikiem Izby Skarbowej we W..

W dniu 1 marca 2017r. weszła w życie ustawa z dnia 16 listopada 2016r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r. poz. 1948, z późn. zm.). Zgodnie z art.165 ust.7 ww. ustawy „Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, dyrektor izby administracji skarbowej oraz dyrektor Krajowej Szkoły Skarbowości składają odpowiednio pracownikom oraz funkcjonariuszom, w terminie do dnia 31 maja 2017r., pisemną propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania”. Natomiast zgodnie z art. 170 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, jeżeli pracownik pełniący służbę w jednostkach KAS, nie otrzyma do dnia 31 maja 2017r. propozycji pracy, to jego stosunek wygaśnie z mocy prawa z dniem 31 sierpnia 2017r.

Do dnia 31 maja 2017 r. powódka nie otrzymała od strony pozwanej (...) we W. pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby. Umowa o pracę na czas nieokreślony uległa wygaśnięciu z dniem 31 sierpnia 2017 r. na podstawie przepisów wprowadzających ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej.

Dowód:

- Okolicznością bezsporne.

W związku z wygaśnięciem stosunku pracy, powódce została naliczona i wypłacona odprawa pieniężna w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, tj. 10.240,17 zł brutto (8.066,87 zł netto).

Dowód:

- Wydruk listy płac – karta 84.

Z dniem 1 stycznia 2016 r. wynagrodzenie zasadnicze powódki zostało ustalone na kwotę 2.885,71 zł, przy mnożniku kwoty bazowej wynoszącej 1,5400.

Dowód:

- Informacja o wynagrodzeniu – akta osobowe.

W związku z reformą administracji skarbowej celem należytego zabezpieczenia praw i interesów pracowników i funkcjonariuszy konsolidowanej administracji podatkowej, kontroli skarbowej i Służby Celnej oraz zapewnienia racjonalnego, funkcjonalnego i możliwie bezkonfliktowego wprowadzenia w życie reformy w dniu 1 marca 2017r. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów M. B. zawarł z (...) z siedzibą w G. Porozumienie w sprawie zabezpieczenia praw i interesów pracowników oraz funkcjonariuszy oraz zabezpieczenia realizacji zadań organów państwa w związku z wdrażaniem Krajowej Administracji Skarbowej.

Stosownie do § 1 ust. 1 ww. porozumienia strony przyjęły, że wynagrodzenie zasadnicze członków korpusu służby cywilnej zwanych dalej „pracownikami” i uposażenie funkcjonariuszy w izbach administracji skarbowej, urzędach skarbowych, urzędach celno-skarbowych i Krajowej Informacji Skarbowej w roku 2017 nie będzie niższe niż 3.000 zł brutto. W ust. 2 wskazano, że szef KAS zleci kierownikom nadzorowanych jednostek organizacyjnych KAS zatrudniających pracowników i funkcjonariuszy, o których mowa w ust. 1, aby warunki wynagrodzenia lub uposażenia przedstawiane odpowiednio pracownikom i funkcjonariuszom, nie później niż do dnia 31 maja 2017 r., przewidywały, że ich wynagrodzenia będą miały wysokość nie niższą niż otrzymywana dotychczas, w ramach przyznanym tym jednostkom budżetów na wynagrodzenia, z zastrzeżeniem postanowień ust. 3.

Wedle § 2 ust. 1 Szef KAS dołoży starań, aby pracownikom i funkcjonariuszom mu podległym, w wyniku wejścia w życie ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej zostało zaproponowane dalsze zatrudnienie lub dalsze pełnienie służby, chyba że spełnione zostaną przesłanki określone w art. 144 ust. 1 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, art. 2 pkt 2b ustawy o ograniczeniu

prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne albo osoby te pobierają świadczenia emerytalne lub nabyły uprawnienia do tych świadczeń.

Zgodnie z § 8 ww. aktu porozumienie wchodzi w życie z dniem jego podpisania.

Podwyżki miały wejść w życie po reformie KAS, nie wskazano jednak konkretnej daty. W Urzędzie Skarbowym W. podwyżki zostały przyznane pracownikom od 1 maja 2017r., ponieważ wówczas wręczane były propozycje dalszego zatrudnienia.

W raporcie końcowym z prac Zespołu do monitorowania realizacji porozumienia z dnia 1 marca 2017r. w sprawie zabezpieczania praw i interesów pracowników oraz funkcjonariuszy oraz zabezpieczenia realizacji zadań organów państwa w związku z wdrażaniem Krajowej Administracji Skarbowej z dnia 26 lutego 2018r. wskazano, że ww. porozumienie zawierane jest w związku z procesem przedstawiania pisemnych propozycji określających nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby pracownikom oraz funkcjonariuszom na podstawie art. 65 ust. 7 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej.

Zespół powołany do monitorowania realizacji ww. porozumienia wystąpił o interpretację do szefa KAS dotyczącą tego, czy ma on się zajmować przypadkami odwołań, gdy pracownicy i funkcjonariusze nie otrzymywali w ogóle propozycji dalszego zatrudnienia i uzyskał odpowiedź odmowną.

Pismem z dnia 6 kwietnia 2017r. Szef Administracji Skarbowej poinformował Dyrektorów (...) o konieczności stosowania ww. porozumienia oraz zarządzenia nr 35 Szefa KAS z dnia 13 marca 2017r. w sprawie powołania zespołu do monitorowania realizacji zawartego porozumienia.

Dowód: pismo szefa KAS z dn. 06.04.2017r.

porozumienie z dn. 01.03.2017r.

raport końcowy z dn. 26.02.2018r.

zeznania świadka T. L. (k. 139-140)

Hipotetyczna różnica w wynagrodzeniu powódki za okres od 1 maja 2017 r. do 31 sierpnia 2017 r. przy założeniu że od 1 maja 2017 r, jej wynagrodzenie zasadnicze wynosiłoby 3016,88 zł brutto wynosi:

- 629,64 zł – wynagrodzenie zasadnicze wraz z dodatkiem stażowym,
- 472,23 zł – odprawa z tytułu zwolnień budżetowych,
- 53,52 zł – dodatkowe wynagrodzenie roczne za 2017 r.

Dowód: hipotetyczne wyliczenie roszczenia pozwu, k 75

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało w przeważającej części uwzględnieniu.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy, Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, tj. dokumentach zawartych w aktach osobowych powódki, porozumieniu w sprawie zabezpieczenia praw i interesów pracowników oraz funkcjonariuszy oraz zabezpieczeniu realizacji zadań organów państwa w związku z wdrażaniem Krajowej Administracji Skarbowej, zarządzenia nr 35 Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, albowiem były one sporządzone w przewidzianej formie, a ich autentyczność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania. Nadto, Sąd skorzystał z zeznań powódki oraz świadka T. L., albowiem były one spójne i logiczne, a nadto korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd dokonał jednak odmiennej oceny

okoliczności przedstawionych przez świadka T. L. w zakresie interpretacji zapisów porozumienia z dnia 1 marca 2017r., w szczególności co do grupy pracowników dotyczy te porozumienie.

Podstawą żądania przez powódkę wypłaty zaległych części wynagrodzeń w okresie od maja 2017r. do sierpnia 2017r., trzynastej pensji oraz odprawy emerytalnej stanowiło Porozumienie zawarte w dniu 1 marca 2017r. pomiędzy Szefem Krajowej Administracji Skarbowej, Sekretarzem S. w Ministerstwie Finansów M. B. a (...) z siedzibą w G. w sprawie zabezpieczenia praw i interesów pracowników oraz funkcjonariuszy oraz zabezpieczenia realizacji zadań organów państwa w związku z wdrażaniem Krajowej Administracji Skarbowej.

Spór między stronami dotyczył zatem kwestii interpretacyjnych i właściwej wykładni porozumienia z dnia 1 marca 2017r., w szczególności jego §1 ust. 1 i 2.

Odnosząc się do zgłoszonego przez powódkę roszczenia wskazać należy, że z dniem 1 marca 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Sądowej (Dz.U. z 2016 r. poz. 1947) (dalej jako ustawa o KAS). Przedmiotowa ustawa wprowadzona została ustawą z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r. poz. 1948) (dalej jako Przepisy wprowadzające).

Zgodnie z art. 165 Ustawy wprowadzającej KAS, dyrektor krajowej informacji skarbowej, dyrektor izby administracji skarbowej oraz dyrektor Krajowej Szkoły Skarbowości składają odpowiednio pracownikom ora funkcjonariuszom w terminie do dnia 31 maja 2017r. pisemną propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe zamieszkanie. Jak wynika z art. 170 ust. 1 pkt 1 te same ustawy stosunku pracy osób zatrudnionych w jednostkach KAS wygasają z dniem 31 sierpnia 2017r., jeżeli osoby te w terminie do 31 maja 2017r. nie otrzymają pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby.

Celem wprowadzenia w życie reformy w dniu 1 marca 2017r. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, Sekretarz S. w Ministerstwie Finansów M. B. zawarł z (...) z siedzibą w G. porozumienie w sprawie zabezpieczenia praw i interesów pracowników oraz funkcjonariuszy oraz zabezpieczenia realizacji zadań organów państwa w związku z wdrażaniem Krajowej Administracji Skarbowej.

Stosownie do §1 ust. 1 ww. porozumienia strony przyjęły, że wynagrodzenie zasadnicze członków korpusu służby cywilnej i uposażenie funkcjonariuszy w izbach administracji skarbowej, urzędach skarbowych, urzędach celno-skarbowych i Krajowej Informacji Skarbowej w roku 2017 nie będzie niższe niż 3.000 zł brutto.

Jak zostało ustalone w toku niniejszego postępowania powódka nie otrzymała wyrównania wynagrodzenia, gdyż zgodnie z interpretacją przepisów przez pozwaną podwyżka dotyczy osób, którym przedstawione zostały propozycje zatrudnienia w terminie do dnia 31 maja 2017r., a której to propozycji powódka nie otrzymała. Z taką interpretacją przepisów w ocenie Sądu nie sposób się jednak zgodzić. Z treści porozumienia z dnia 1 marca 2017r. nie wynika bowiem, aby różnicowało ono pod względem propozycji podwyższenia wynagrodzenia osoby na te, którym przedstawiono propozycję zatrudnienia do 31 maja 2017r. u strony pozwanej, a którym takiej propozycji nie przedstawiono. Z treści ust. 2 powołanego paragrafu 1. oraz z treści ust. 1 paragrafu 2. wynika, że rozróżniano kiedy dochodzi do przedstawienia warunków wynagrodzenia, a kiedy proponuje się dalsze zatrudnienie. Te dwie czynności są odrębnymi postępowaniami strony pozwanej, których zależność nie została potwierdzona w porozumieniu i wbrew twierdzeniom strony pozwanej nie wynika ani z wykładni systemowej porozumienia, ani funkcjonalnej, ani tym bardziej językowej, również przy próbie interpretacji porozumienia wraz z zapisem raportu końcowego prac zespołu do monitorowania realizacji porozumienia, biorąc pod uwagę treść przepisu art. 65 k.c. Możliwość objęcia wszystkich pracowników podwyżką wynagrodzenia nie przeczy przy tym zapisy preambuły do porozumienia, albowiem sam fakt, że porozumienia zostało zawarte w związku z reformą administracji skarbowej nie oznacza, że chęć zapewnienia pracownikom wynagrodzenia nie niższego niż 3 000 zł brutto nie dotyczy także pracowników, którym nie zostanie zaproponowane dalsze zatrudnienie. W paragrafie 1. mowa jest o wynagrodzeniu „pracowników” i uposażeniu funkcjonariuszy, bez żadnego rozróżnienia, zaś niewątpliwie powódka była pracownikiem strony pozwanej. Za dyskryminującą wręcz należy uznać taką interpretację przepisów, z których wynikałoby, że powódce świadczącej

pracę do dnia 29 sierpnia 2017r. (będącej pracownikiem) nie przysługiwałoby podwyższenie wynagrodzenia zgodnie z zawartym porozumieniem. Sąd zważył bowiem, że strona pozwana wypłacała wyrównanie wynagrodzeń innym pracownikom w czasie, gdy powódka pozostawała jeszcze w stosunku pracy ze stroną pozwaną. Takie działanie strony pozwanej prowadzi w ocenie Sądu do sytuacji, w której osoby zajmujące takie same stanowiska, pełniąc takie same obowiązki otrzymują wynagrodzenie w różnej wysokości, a kryterium dyskryminującym jest sam fakt złożenia danemu pracownikowi, bądź nie złożenia propozycji zatrudnienia.

Jak wynika z zeznań świadka T. L. pełniącego funkcję przewodniczącego (...), będącego jednym z sygnatariuszy porozumienia z dnia 1 marca 2017r. kwestia podwyżek wynagrodzenia wynikającego z porozumienia z dnia 1 marca 2017r. nie dotyczyła pracowników, którzy nie otrzymali propozycji dalszego zatrudnienia. Warto jednak zwrócić uwagę, iż świadek używa twierdzenia „według mnie”, które samo w sobie jest określeniem niepewnym, nieostрым i mało precyzyjnym, zatem nie może to stanowić potwierdzenia drogi interpretacyjnej przedstawionej w toku niniejszej sprawy przez stronę pozwaną.

Wskazać należy też w tym miejscu, że zasady wynagradzania pracowników i niedyskryminacji w tym zakresie uregulowane zostały w przepisach rangi konstytucyjnej oraz w Kodeksie pracy. Przepis art. 78 § 1 k.p. określa podstawowe kryteria ustalania wynagrodzenia w nawiązaniu do Konstytucyjnej zasady jednakowego wynagrodzenia za pracę jednakowej wartości (art. 33 ust. 2 Konstytucji). Według art. 78 § 1 k.p. wynagrodzenie za pracę powinno być tak ustalone, by odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonych prac. Przepis art. 112 k.p. wyraża zasadę równych praw wszystkich pracowników z tytułu jednakowego wypełniania takich samych obowiązków, a więc prawo do równej płacy za równą pracę i w ogólności prawa do takich samych świadczeń z tytułu jednakowego wypełniania takich samych obowiązków. Zasada równej płacy za równą pracę wynika też z art. 7 ratyfikowanego przez Polskę Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych z 1966 r. W cytowanym przepisie mowa jest o „równym wynagrodzeniu za pracę o równej wartości bez jakiegokolwiek różnicy”. Pozbawienie powódki możliwości uzyskania wynagrodzenia (jak i odprawy emerytalnej) na poziomie uregulowanym według treści Porozumienia doprowadziłoby do jej dyskryminacji w porównaniu do innych pracowników zajmujących takie samo stanowisko co powódka i wykonujących takie same obowiązki.

Sąd podziela tutaj poglądy wyrażone przez powódkę, iż w porozumieniu z dnia 1 marca 2017r. w §1 ust. 1 wskazano, że wynagrodzenie wszystkich pracowników strony pozwanej nie będzie niższe niż 3 000 zł brutto, bez różnicowania na tych, którym przedstawiono propozycję dalszego zatrudnienia, a którym propozycji takiej nie przedstawiono.

Podnieść należy, iż skoro w § 1 ust. 1 powołanego wyżej porozumienia nie różnicuje się pracowników urzędów skarbowych na tych, którym przedstawiono propozycję zatrudnienia do dnia 31 maja 2017r. oraz tych, którym nie przedstawiono takiej propozycji oznacza to, że dla obu tych grup pracowników pracodawca przewidział wynagrodzenie będące nie niższym niż 3 000 zł brutto. Mając na uwadze powyższe, w stosunku do powódki zastosowanie winien mieć §1 ust. 1 porozumienia, a jej wynagrodzenie winno wynosić co najmniej 3 000 zł brutto.

Sąd dokonał ustaleń wysokości należnego powódce wynagrodzenia zgodnie z przedstawionym przez stronę pozwaną hipotetycznym wyliczeniem tego wynagrodzenia, któremu powódka nie zaprzeczyła.

W związku z takim ustaleniem, podwyższeniu podlegała również odpowiednio trzynasta pensja oraz odprawa emerytalna otrzymana przez powódkę. Jak wynika z wyliczenia przedstawionego przez stronę pozwaną różnica między otrzymaną, a należną trzynastą pensją wynosiła 53,50 zł, zaś odprawa winna być podwyższona o kwotę 472,23 zł.

W takich okolicznościach powódkę obejmowały zapisy porozumienia z dnia 1 marca 2017r., gdzie zgodnie z § 1 ust. 1 w/w porozumienia przysługiwało jej prawo do wynagrodzenia nie niższego niż 3 000 zł brutto.

Dlatego też Sąd w punkcie I sentencji wyroku zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.155,39 zł – zgodnie z żądaniem powódki. Podstawę zasądzenia należności wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie stanowił przepis art. 481 k.c. Podkreślić należy, iż żądanie powódki było zbieżne z hipotetycznym wyliczeniem roszczenia powódki przez

stronę pozwaną, która nie kwestionowała przy tym określonych przez powódkę poszczególnych dat wymagalności roszczeń.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w szczególności w zakresie żądania ustalenia, gdyż powódka w tym postępowaniu nie miała interesu prawnego w żądaniu ustalenia na podstawie art. 189 kpc, w szczególności, że wniosła w toku postępowania o zasądzenie kwoty tzw. trzynastej pensji.

W pkt III wyroku Sąd nie obciążał powódki kosztami postępowania na podstawie art. 102 kpc w szczególności z uwagi na fakt, że powódka uległa jedynie co do nieznaczonej części żądania, a nadto wynikało to żądanie z faktu, że nie jest ona reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

W punkcie IV sentencji wyroku Sąd postanowił o nieobciążaniu stron w szczególności strony pozwanej kosztami postępowania i zaliczył je na rachunek Skarbu Państwa biorąc pod uwagę, że (...) jako Skarb Państwa podlega ustawowemu zwolnieniu z ponoszenia kosztów postępowania (art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – Dz.U. Nr 167, poz. 1398).

O rygorze natychmiastowej wykonalności jak w punkcie V sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 4772 § 1 k.p.c., zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Zasądzona w punkcie I sentencji wyroku kwota nie przekracza bowiem wynagrodzenie powódki za jeden miesiąc.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.